

Ромуальд Коробка

Павло Глазовий

Очі — гудзики скляні.
Ніс — неначе кнопка.
Перед вами, як живий,
Ромуальд Коробка.
Ромуальд — єдиний син
В доброї мамаші.
Прийде літо — цілі дні
Смажиться на пляжі.
Мати робить, хоч стара,
Гроші заробляє.
По півметра ковбаси
Дармоїд з'їдає.
Ляже лобур під кущем,
Заведе "Спідолу",
Та й підспівує баском,
Чути до Подолу:
"Пусть всегда будет мама
І всегда буду я!.."
Ви поглянули б, яке
В Ромуальда тіло!
Їй-же богу, як смола —
Страшно загоріло.
Як іде він по піску,
Молоді стиляжки
Поглядають вслід йому
І зітхають важко.
А який хвацький плавець
Ромуальд Коробка!
Він не тоне у воді,
Бо дурний, як пробка.